

De vuilcontainer waarin het baby'tje gevonden werd. © ANP

'Met mijn hoofd in de container zei ik: Sss, stil maar'

Reconstructie Dit gaan we snel oplossen, denkt de politie, als een jonge vrouw in november in Amsterdam een baby in een vuilcontainer vindt. Aanwijzingen genoeg immers.

Door: Harmen Bockma 18 december 2014, 02:00

Het speelt nog steeds door haar hoofd: als ze die nacht niet zo laat was thuisgekomen van haar werk in een café in het centrum. Als die man in de auto aan de overkant van de straat er niet was geweest met zijn iets te harde muziek. Als ze niet geïrriteerd zijn kant had opgekeken. Als ze daardoor niet wat langer naast de vuilcontainer had gestaan. Maar vooral: als het baby'tje niet net op dat moment had gehuild. Zou het kindje dan misschien nooit zijn ontdekt?

Redding

'Sommige mensen vinden het een wonder. Ik ben niet religieus, maar ik ben wel dankbaar dat ik een mooie rol heb mogen spelen in het leven van dit meisje.' De 39-jarige vrouw dankzij wie in de nacht van 25 op 26 oktober een baby werd gered uit een ondergrondse vuilcontainer in Amsterdam-West wil anoniem blijven. 'Het gaat om het meisje, niet om mij.' Vandaag wordt in het Sloterpark een Boom van Verdienste geplant om haar te eren. Medewerkers van hulpdiensten die het meisje uit de container in de Fritz Conijnstraat hebben gehaald zijn erbij, net als een aantal buurtbewoners.

'Terwijl ik naar die auto keek, hoorde ik gehuil', vertelt de vrouw, die zelf een zoontje heeft van bijna 2. 'Het trillerige gehuil van een pasgeboren baby. Toen ik de klep opende, hield het

op. Ik hoorde alleen nog een zacht, regelmatig zuchten. Ik begon direct aan mezelf te twijfelen. Had ik het wel goed gehoord? Ik heb die man gevraagd mee te luisteren. Hij hoorde het ook. Ik zei: sorry, ik ga toch 112 bellen. Nou, zei hij, dan ga ik maar weer. En hij reed weg. Aan jou heb ik ook niets, dacht ik.'

Het duurt ongeveer 10 minuten voor de politie arriveert. 'Ik heb mijn hoofd half in de klep van de container gestoken en ben gaan praten. Rustig maar, stil maar, alles komt goed, heb ik gezegd. Want ik was bang dat als het inderdaad om een baby'tje ging, het aan het stikken was.' Als een politieman en -vrouw arriveren is alleen het zachte gehijg te horen. Een paar minuten staan ze er, besluiteloos. Dan begint het baby'tje opnieuw te huilen. 'Binnen no-time waren de ambulance en de brandweer er. Een brandweerman heeft haar eruit gehaald.'

Ernstige zaak

Als iemand wel weet wie de ouders zijn, vraag ik me af hoe zo iemand met die wetenschap kan leven zonder zich te melden. Hoe kun je leven met het idee dat dit kindje misschien nooit haar eigen identiteit kan achterhalen?

Peter van den Wijngaard, rechercheur

Die zondag begint de politie bijna direct een grootscheeps onderzoek. De container wordt uit de grond gehaald voor onderzoek. Het meisje, dat in een plastic tas zat, moet zo'n anderhalve meter naar beneden zijn gevallen, op plastic vuilniszakken. Op de plek van de container komt tijdelijk een betonnen plaat te liggen. Iemand schrijft erop: 'Hier is een ongelooflijk dapper lief klein meisje de rest van haar bestaan begonnen.'

Teamleider Peter van den Wijngaard van de Amsterdamse zedenpolitie wordt zondagmiddag gebeld door zijn collega die piketdienst heeft. Van den Wijngaard zal vanaf maandag het onderzoek gaan leiden. Dit gaan we vrij snel oplossen, denkt hij. Er zijn zoveel aanwijzingen, en zoveel mensen die met het baby'tje te maken gehad moeten hebben, dat het niet anders kan of de ouders zullen op korte termijn opgespoord worden.

'Dit is een heel ernstige zaak', zegt Van den Wijngaard. 'Hier is geen kindje te vondeling gelegd. Hier was het juist de bedoeling dat ze niet meer gevonden zou worden. Dit is een poging tot doodslag of misschien zelfs moord. Bovendien heeft dit veel losgemaakt. Iedereen vraagt zich af: hoe kunnen ouders zo iets doen?'

Grootschalig onderzoek

De rechercheurs van de zedenpolitie worden de eerste dagen bijgestaan door een team grootschalige opsporing (tgo). Het is een ploeg van twintig ervaren rechercheurs. Tgo's worden normaal gesproken ingezet bij grote misdrijven zoals liquidaties. Van den Wijngaard: 'Je wilt vanuit de plaats delict Rechercheren. Dan is het zaak om heel snel vast te stellen of er getuigen zijn geweest, of er sporen zijn.'

Een betonnen plaat dekt de ondergrondse vuilcontainer in de Amsterdamse Fritz Conijnstraat af waar het baby'tje werd gevonden. © ANP

De dinsdagavond na de vondst besteedt het televisieprogramma Opsporing Verzocht aandacht aan de kwestie. Er zijn veel aanwijzingen: het 10 à 20 dagen oude meisje, met een licht getinte huidskleur, heeft een hielprik gehad, wat betekent dat ze bekend moet zijn bij ten minste een medische professional. Ze had een speentje voor te vroeg geboren kinderen. Op haar billen heeft ze een grote pigmentvlek en beide ringvingers zijn gebogen, een aangeboren afwijking. Op haar rompertje staat I love opa, op haar shirtje Hello, nice to meet you.

De luier die het meisje draagt, het speentje en de pleister op haar hiel met een schildpad erop blijken niet vrij in de winkel te koop te zijn. Er zijn vier ziekenhuizen in Nederland, waarvan een in de regio Amsterdam, waar ze alle drie gebruikt worden. 'Daarom gaan we er nu vanuit dat het kindje in het ziekenhuis is geboren, of daar tenminste is behandeld.' De ziekenhuizen, GGD's op verschillende plekken, verloskundigen en anderen worden benaderd met verzoeken om informatie. 'Ik ga wel een belletje krijgen uit de medische wereld, dacht ik in het begin.'

Op de plek van de container komt tijdelijk een betonnen plaat te liggen. Iemand schrijft erop: Hier is een ongelooflijk dapper lief klein meisje de rest van haar bestaan begonnen

Enorme klus

Op donderdag 30 oktober begint de zedenpolitie aan een enorme klus: het bezoeken van in totaal 700 huizen in en rond Amsterdam. Het gaat om gezinnen die vanaf 1 oktober een kind hebben gekregen. Rechercheurs in burger bellen aan en controleren of het kind er ook inderdaad is. Er is veel begrip, al schrikken sommige mensen wel even. Een enkele keer is sprake van een pijnlijke situatie: het kindje van de bezochte familie blijkt te zijn overleden.

Het belletje uit de medische wereld blijft uit. Mogelijk werkt het beroepsgeheim remmend, denkt Van den Wijngaard. 'Wat me steekt is dat sommige ziekenhuizen en instanties ons wel een lijst met namen geven, en andere weer niet. Iedereen beslist anders. De vraag is nu of iemand in een van de ziekenhuizen meer weet. Maar mogelijk beseft iemand dat zelf niet. Het geven van een hielprik kan routine zijn. Wij hopen dat iemand zich alsnog een verward stel herinnert, of een opmerkelijke situatie.'

'Als iemand wel weet wie de ouders zijn, vraag ik me af hoe zo iemand met die wetenschap kan leven zonder zich te melden. Hoe kun je leven met het idee dat dit kindje misschien nooit haar eigen identiteit kan achterhalen? En weet zo iemand of de moeder in gevaar is, of misschien andere kinderen?'

Uitkomst

Op vrijdag 12 december, nu bijna een week geleden, wordt het laatste huisbezoek afgelegd. Nog steeds is er geen spoor van de ouders. Maar het onderzoek gaat door, benadrukt Van den Wijngaard. 'We weten nu dat van het shirtje in deze maat maar twintig zijn gemaakt in 2011 en 2012, door een designer. Het moet in bezit van anderen zijn geweest. Wie had het, waar is het naartoe gegaan? Ook als mensen denken: het zal wel niets zijn, hoop ik dat ze het melden. Wij trekken ieder spoor na. We gaan dit oplossen.'

De onderscheiding die de vindster van de baby vandaag krijgt uit handen van stadsdeelvoorzitter Achmed Baâdoud - in de vorm van het planten van een zoete kers aan de Laan van Verdienste in het Amsterdamse Sloterpark - vormt voor haar ook de afsluiting van een periode. 'Het allermooiste was dat ik een paar weken geleden, tijdens een bijeenkomst bij de burgemeester, het kleine meisje een halfuurtje bij mij heb mogen houden. Haar leven begint nu, dat van ons gaat door. Ze is nu bij heel liefdevolle pleegouders. Het begin was tragisch, maar de uitkomst is heel positief.'

De tas waarin het baby'tje werd gevonden en de kleding die ze droeg. ©